

ת"פ 17398/08/14 - מדינת ישראל נגד דועא מסעוד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17398-08-14 מדינת ישראל נ' מסעוד

לפני כבוד השופט הבכיר מרדכי כדורי
מדינת ישראל בעניין:

המאשימה

נגד

דועא מסעוד

הנאשמת

גזר דין

הרקע:

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק הנ"ל, הסעת שוהים בלתי חוקיים שלא כדין בשירותי הסעות לפי סעיף 12א(ג)(1א)(ג) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, הסעת נוסעים מעל המותר כשהסעה מבוצעת בשכר לפי תקנה 84א לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, הסעת נוסע לא חגור לפי תקנה 83ב(א) לתקנות הנ"ל ואי ציות להוראת שוטר לפי תקנה 23(א)(2) לתקנות האמורות.

על פי עובדות כתב האישום, עובר ליום 7/8/2014 קשרה הנאשמת קשר עם אחר במטרה להעביר תושבים זרים לישראל שלא כחוק ובתמורה לתשלום בסך 150 ₪ לכל נוסע.

בין יום 7/8/2014 ליום 10/8/2014 הסיעה הנאשמת, מספר רב של פעמים, תושבים זרים שלא היו בידיהם אישורי כניסה ארצה, מאזור יהודה ושומרון, דרך מחסום, לתוך שטחה הריבוני של מדינת ישראל. בכל פעם הסיעה הנאשמת בתא המטען של הרכב בו נהגה בין שלושה לחמישה תושבים זרים.

בתמורה קיבלה הנאשמת סך של כ- 4,000 ₪.

ביום 10/8/2014 נהגה הנאשמת ברכב מסוג מזדה 6 מ.ר. 78-095-68 (להלן: "הרכב") מאזור יהודה ושומרון לכיוון מחסום עופרים. אותה עת היתה הנאשמת מחופשת לבחורה ממוצא יהודי, ולבושה ביגוד המאפיין מתיישבים יהודים המתגוררים באזור. כמו כן, הרכב נשא פרטי זיהוי שנועדו לאפיין את הנאשמת כיהודייה. כך, מעל לוח המחוונים הונחו דגל ישראל ולוח עץ שבתוכו תמונת ילדה וכיתוב בעברית.

כאשר הנאשמת חלפה על פני חיילים במחסום, שוטר הורה לה לעצור וחייל הוריד את המחסום. הנאשמת עברה את

המחסום בנסיעה מהירה טרם נסגר. שוטרים דלקו בעקבות הנאשמת, הפעילו סירנה, הדליקו את האורות המהבהבים וכרוזו לה מספר פעמים לעצור. במהלך המרדף ותוך כדי קריאה לנאשמת לעצור נצמדה הניידת לרכב, אך הנאשמת המשיכה בנסיעתה. רק כחצי קילומטר לאחר מכן עצר הרכב בשול הכביש.

אותה עת הסיעה הנאשמת בתא המטען של הרכב 5 תושבים זרים שלא היו בידיהם אישורי כניסה לישראל. הנוסעים חשו מחנק, ואחד מהם חש גם בסחרחורות. בתמורה להסעת כל אחד מהנוסעים היתה הנאשמת אמורה לקבל סך של 150 ₪.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה ביקשה להטיל על הנאשמת עונש מאסר למשך 10 חודשים, קנס גבוה, פסילת רישיון בפועל, ענישה מותנית וחילוט הרכב.

בטיעוניה לעונש התייחסה המאשימה לריבוי העבירות שביצעה הנאשמת, למספר הפעמים בו חזרה על מעשיה, לכך שמעשיה בוצעו במסגרת שירותי הסעות, עבור בצע כסף וללא היכרות מוקדמת עם הנוסעים, להסעת הנוסעים בתא המטען ולמרדף שהתנהל בעקבותיה. המאשימה טענה כי החזות היהודית שלבשו הנאשמת והרכב הינה נסיבה מחמירה.

לאור זאת טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצעה הנאשמת נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לדעת המאשימה, העונש המתאים לנאשמת מצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם לו טענה, זאת בשל הודאתה המיידית, נסיבותיה האישיות הקשות והתסקיר החיובי שנערך בעניינה.

ההגנה ביקשה להטיל על הנאשמת מאסר בדרך של עבודות שירות.

הסנגור טען כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם הינו מאסר בדרך של עבודות שירות. אולם, אף אם ייקבע אחרת, הרי שמשיקולי שיקום יש לסטות ממתחם העונש ההולם. לעניין זה הרחיב הסנגור בטיעונו בדבר נסיבותיה הקשות של הנאשמת, הקשר שיצרה, בניגוד לרצון הוריה, עם תושב שטחים, אשר לטענת הסנגור הינו אלים מאוד וריצה עונש מאסר בשל עבירות דומות. על פי הנטען, אדם זה ניצל את הנאשמת בשל חזותה היהודית.

כיום, כך נטען, מצויה משפחת הנאשמת במאבק קשה ביותר עם אותו אדם, בנה החולה הוא כל עולמה, והימנעות מעונש של מאסר בפועל הכרחית להמשך הקשר איתו. הסנגור ביקש לאפשר לנאשמת להגיש תעודות רפואיות תוך "כמה ימים". בקשתו אושרה, ונקבע כי הנאשמת רשאית לעשות כן עד ליום 4/4/2016. מסמכים כאמור הוגשו באיחור מופלג, ערב המועד שנקבע להשמעת גזר הדין. מכל מקום, מסמכים אלה מלמדים כי מצבו הרפואי של בן הנאשמת חייב טיפולים ואשפוזים חוזרים במהלך כשנתיים וחצי שחלפו מאז נולד.

הסנגור טען עוד כי הנאשמת אינה בעלת אופי עברייני, וכי אין להחמיר איתה בשל המצב הביטחוני השורר היום, כאשר העבירות בוצעו על ידה בשנת 2014.

הנאשמת טענה כי נאלצה לבצע את העבירות, התחייבה שלא לחזור על מעשיה וביקשה את רחמי בית המשפט.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן עמד בתסקירו על נסיבותיה האישיות, המשפחתיות והכלכליות של הנאשמת, ופירט את גרסתה לפניו בנוגע לרקע לביצוע העבירות. לדברי הנאשמת, היא היתה נתונה בלחץ כלכלי בשל משכורת נמוכה, הוצאות שכירות ופעוטון בהן היה עליה לשאת, היעדרות מעבודה עקב אשפוז בנה, ודרישתו של בעלה ממנה כי תפרנס את המשפחה. בעלה של הנאשמת רכש עבודה את הרכב על מנת שתסיע באמצעותו תושבי שטחים תמורת תשלום. הנאשמת ידעה שהנוסעים מנועים מלהיכנס לארץ, אך לא עמדה בלחץ של בעלה ובלחץ הכלכלי. בהגיע הנאשמת למחסום היא נבהלה כאשר נדרשה לעצור, פעלה באימפולסיביות וברחה.

שירות המבחן ציין כי הנאשמת צעירה, אינטליגנטית, ללא דפוסים עברייניים, בעלת יכולת התארגנות טובה, קשת יום, עובדת לפרנסתה, עומדת בהתחייבויותיה, עובדת באופן יציב, מגדלת את בנה ולוקחת אחריות על מעשיה.

לפי התרשמות שירות המבחן הקשר הזוגי של הנאשמת אינו מאוזן ובנוי על חולשתה ורווחים כספיים. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשמת חוותה זעזוע סביב ההליך המשפטי, וכי הסיכוי לשיקומה גבוה.

שירות המבחן מצא כי קיימת חשיבות רבה לכך שהנאשמת תמשיך בעבודה, וכי עונש מאסר, ולו בעבודות שירות, יפגע במאמציה להתמודד עם מטלותיה האישיות וההוריות. לפיכך המליץ להטיל על הנאשמת צו של"צ וצו מבחן.

דין והכרעה:

הערכים המוגנים על ידי חוק הכניסה לישראל הינם ריבונותה של מדינת ישראל ושמירה על שלומם, ביטחונם ורכושם של אזרחי המדינה.

האיסורים על נהיגה פוחזת של רכב, הסעת נוסעים מעל המותר והסעת נוסע שאינו חגור נועדו להגן של שלומם וביטחונם של כלל המשתמשים בדרך, ובכללם הנהג והנוסעים ברכב.

בפסיקה נקבע כי בכל הנוגע לעבירות הקשורות בכניסתם של שוהים בלתי חוקיים משטחי האזור לישראל יש לשמור על מדיניות ענישה מחמירה, אך כל מקרה יוכרע בהתאם לנסיבותיו ובהתאם לטעמים ולתכליות של מדיניות הענישה

שנקבעה (רע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל 12/2/2006, פסקה 16 לפסה"ד).

עוד נקבע כי חטאם של מסיעים, מלינים ומעסיקים של שוהים בלתי חוקיים עולה על חטאם של השוהים הבלתי חוקיים עצמם, שכן הם חוטאים ומחטיאים את הרבים (רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל 5/5/2009, בפסקה י"א לפסק הדין).

בית המשפט העליון הבחין בין אדם המסיע 6 שוהים בלתי חוקיים ומעלה, לבין אדם המסיע עד 5 נוסעים כאמור. בעוד בצדה של הסעתם של עד 5 נוסעים נקבע בסעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל עונש מרבי של שתי שנות מאסר, בצדה של עבירה של הסעת 6 תושבים זרים או יותר נקבע עונש מרבי של שלוש שנות מאסר (סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק האמור). בית המשפט העליון הוסיף וקבע כי מתחם העונש ההולם למסיעים בנסיבות מחמירות צריך להיות בין 5 חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 2789/13 מדינת ישראל נ' חמדי 4/8/2013, בפסקה י"א לפסק הדין).

בכל אחד מהמקרים הנאשמת הסיעה פחות מ-6 תושבים זרים. אולם היא ביצעה את העבירות במסגרת שירותי הסעות שמטרתם לאפשר כניסה לישראל או שהייה בה, שלא כדין, של תושבים זרים. גם בצדה של עבירה זו נקבע עונש מרבי של 3 שנות מאסר, בדומה להסעת 6 נוסעים או יותר.

כאמור, הנאשמת חזרה על מעשיה מספר רב של פעמים, כאשר בכל אחד מהמקרים הסיעה תמורת בצע כסף, מספר תושבים זרים מאזור יהודה ושומרון אל תוך שטחה הריבוני של מדינת ישראל. מטבעם של שירותי הסעות, לא היתה היכרות מוקדמת בין הנאשמת לבין הנוסעים, והיא לא היתה מודעת לתכלית כניסתם לישראל.

הנאשמת פגעה במעשיה הנ"ל פגיעה עמוקה וממשית בערכים המוגנים האמורים.

כפי שמלמדות עובדות כתב האישום, העבירות בוצעו על ידי הנאשמת בתחכום, לאחר תכנון קפדני ומעמיק. כאמור, לצורך הצלחת תכניתה העבריינית יצרה הנאשמת מצג, אשר נועד להטעות את גורמי הביטחון במחסום לחשוב כי היא מתיישבת יהודייה הנוהגת ברכב אופייני.

הנזק אשר עלול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה הינו עצום ורב. יש אומנם צדק בטענת הסנגור כי אין לגלגל לפתחה של הנאשמת את חומרת המצב הביטחוני הנוכחי, כאשר העבירות בוצעו על ידה לפני למעלה משנה וחצי. אולם, הברחתם לתוככי מדינת ישראל של תושבי האזור בנסיבות האמורות מקימה בכל עת סכנה ביטחונית לתושבי המדינה וסכנה פלילית לשלמות גופם ורכושם.

בנוסף, הסעת הנוסעים בתא המטען של הרכב עלולה היתה לגרום להם לנזקים קשים, אם לא לאובדן חייהם. הימלטותה של הנאשמת מהשוטרים סיכנה את המשתמשים בדרך. אולם, עובדות כתב האישום אינן כוללות פירוט בדבר

סכנה ממוקדת שנגרמה במהלך המרדף. מדובר אפוא בסיכון נמוך יחסית שגרמה נהיגתה הפוחזת של הנאשמת.

כתב האישום אינו מלמד כי הנאשמת גרמה במעשיה נזק בפועל, לבד מההכבדה שגרמה על כוחות הביטחון והאכיפה, והנזק שסבלו הנוסעים ברכב.

לא ניתן לקבל את טענת הנאשמת לפני שירות המבחן, שלא הוכחו לפניי, כי בעלה האלים השפיע עליה לבצע את העבירות, עד שלא עמדה בלחץ. כידוע, שירות המבחן אינו בוחן את אמיתות טענותיו של נאשם לפניו ובאיזו מידה הן מתיישבות עם חומר הראיות בתיק. לפיכך נפסק כי אין לקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד טענות נאשם שהועלו בפני שירות המבחן, ואשר אינן מגובות בראיות (רע"פ 1670/16 עוידה נ' מדינת ישראל 6/3/2016).

בנסיבות הנ"ל, בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: רע"פ 3674/04 הנ"ל, רע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל 10/7/2008, רע"פ 1941/09 עלאדין נ' מדינת ישראל 26/3/2009, ע"פ (י-ם) 4504/09 מדינת ישראל נ' סלימה 22/9/2009, רע"פ 2210/11 באזין נ' מדינת ישראל 24/3/2011, רע"פ 7726/13 נסאסרה נ' מדינת ישראל 8/1/2014, עפ"ג (י-ם) 11091-04-15 שלודי נ' מדינת ישראל 12/7/2015), אני מאמץ את עמדתה של המאשימה לפיה מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצעה הנאשמת נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לנוכח נסיבותיה של הנאשמת המפורטות בתסקיר ומצבה הכלכלי, מתחם עונש הקנס ההולם בעניינה נע בין 5,000 ₪ לבין 30,000 ₪.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשמת יש להתחשב בפגיעה שתגרם לה ולבנה כתוצאה מהרשעתה והעונש שיוטל עליה, לרבות בשל גילה הצעיר. בנוסף עומדים לימינה של הנאשמת שיתוף הפעולה שלה עם רשויות האכיפה והאחריות שנטלה על מעשיה והודאתה במיוחס לה עוד בתחנת המשטרה. עוד יש להתחשב בנסיבותיה האישיות הלא פשוטות, כמפורט בתסקיר שירות המבחן, פרק הזמן הממושך בו שהתה בתנאים מגבילים והעובדה כי היא נעדרת עבר פלילי וזו לה הרשעתה הראשונה. לא לשווא אפוא עתרה המאשימה להטיל על הנאשמת עונש המצוי ברף התחתון של המתחם.

לטעמי, יש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם. מצוקתה של הנאשמת על רקע הנסיבות החריגות המפורטות בתסקיר ומצבה הרפואי של בנה, בצירוף הסיכוי הגבוה לשיקומה עליו עמד שירות המבחן, מצדיקים להקל עמה, ולהטיל עליה עונש נמוך מזה המצוי בתחתית מתחם העונש ההולם. ברם, לא ניתן לקבל את עתירת ההגנה ולהסתפק בעונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, וודאי שלא את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בצווי של"צ ומבחן בלבד. עונשים אלה חורגים יתר על המידה ממתחם הענישה, ואינם מתיישבים עם חובתו של בית המשפט לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתה של הנאשמת ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליה.

בנסיבות בהן הרכב יועד לשמש כמכשיר לביצוע העבירות, נרכש במטרה להוציא לפועל את התוכנית העבריינית ושימש לצורך זה מספר רב של פעמים, יש הצדקה לבקשת המאשימה להורות על חילוטו.

לאור כל האמור אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

- 1.** מאסר בפועל למשך 7 חודשים בקיזוז ימי מעצרה לפי רישומי שב"ס. הנאשמת תתייצב לריצוי מאסרה בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים ביום 9/5/2016 עד לשעה 9:00.
- 2.** מאסר למשך 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורה ממאסר, אם תעבור עבירות לפי חוק הכניסה לישראל, או עבירה של נהיגה פוחזת של רכב.
- 3.** פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שנה. מכיוון שהנאשמת נפסלה עד תום ההליכים והפקידה את רישיונה ביום 17/9/2014, היא ריצתה את מלוא תקופת הפסילה.
- 4.** לפסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מהיום, אם תעבור איזה מהעבירות הבאות: נהיגת רכב בדרך פזיזה או רשלנית, הסעת שוהים בלתי חוקיים, הסעת נוסעים במספר העולה על המותר, הסעת נוסעים בשכר או אי ציות להוראת שוטר.
- 5.** קנס בסך 5,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים החל מיום 1/6/2016 אולם, אם איזה מן התשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא יתרת הקנס לתשלום מידי.
- 6.** הרכב יחולט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ו, 18 אפריל 2016.